Holocaust als handel volgens prof. dr. Norman Finkelstein

Door Kolonel G.J. van Loon op 17 januari 2012 – 07:58

http://www.ekklesia-evangeliekorps.com

**Een reactie:**

**---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------**

Holocaust als handel volgens prof. dr. Norman Finkelstein

Inleiding

In "De Volkskrant" zaterdag 22 juli 2000 stond een artikel dat geschreven was door de Amerikaanse politicoloog professor dr.Norman Finkelstein.

Het is goed van dit artikel kennis te nemen, want hier is geen Nazi of extremist aan het woord die men voor "antisemiet" kan uitmaken. Nee, hier is een jood aan het woord, die meent dat de holocaust wordt uitgebuit om overheden en bedrijven af te persen.

Hij schreef daarover een boek "The Holocaust Industry" dat binnenkort in de Nederlandse boekhandel verkrijgbaar is. Uitgave Verso in Londen.

Finkelstein is geboren in 1953 en promoveerde op de theorie van het zionisme. Hij doceert politieke theorieën en internationale betrekkingen aan het Hunter College en de New York University.

Dus niet zomaar een of andere krantenjongen die een aantal loze kreten de wereld instuurt.

De Amerikaanse politicoloog Norman Finkelstein meent dat de holocaust wordt uitgebuit om overheden en bedrijven af te persen. In zijn onlangs verschenen boek stelt hij dat de "holocaust-industrie" het zwijgen moet worden opgelegd. "Verklaar de industrie bankroet en laat de omgekomenen in vede rusten."

———oOo———

Holocaust als handel

door Norman Finkelstein

Mijn vader en moeder overleefden beiden het getto van Warschau en de concentratiekampen van de nazi's Verder werd onze hele familie, aan beide kanten, door de nazi's uitgemoord. Mijn allereerste herinnering aan de holocaust, om het zo maar eens te zeggen, is een beeld uit 1961. Bij thuiskomst uit school trof ik mijn moeder aan voor de tv, waar ze ingespannen het proces tegen Adolf Eichmann volgde. Hoewel mijn ouders slechts zestien jaar vóór het proces uit het kamp vrij waren gekomen, lag er voor mijn gevoel altijd een onoverbrugbare kloof tussen mijn ouders en de gebeurtenissen van toen. In de woonkamer hingen foto's van mijn moeders familie aan de muur. Ik kon mijn relatie met de mensen op die foto's nooit goed plaatsen, laat staan dat ik me enige voorstelling kon maken van wat er gebeurd was.

Ik kan me niet herinneren dat de holocaust nog op een andere manier dan via mijn schimmige familie mijn kindertijd binnendrong. Ik kan me niet herinneren dat mijn vriendjes (of de ouders van mijn vriendjes) me ooit hebben gevraagd naar wat mijn moeder en vader hadden meegemaakt. En dat was geen stilzwijgen uit respect. Het was stilzwijgen uit onverschilligheid. In dat licht gezien kunnen we alleen maar sceptisch zijn over het zielenleed dat in latere decennia over ons werd uitgestort, toen de holocaust-industrie al op volle toeren draaide.

Ik denk weleens dat de 'ontdekking' van de holocaust door de Amerikaanse joden nog erger was dan het ontbreken van aandacht voor diezelfde holocaust. Mijn ouders tobden weliswaar in stilte – zij vonden publiekelijk geen weerklank voor het lijden dat hun was aangedaan. Maar was dat niet beter dan de huidige onbeschoftheid waarmee het joodse martelaarschap wordt uitgebuit? Voordat de holocaust de holocaust werd, bestonden er slechts een paar wetenschappelijke studies over het onderwerp (van Raul Hilberg, Viktor Frankl en Ella Lingens-Reiner).

Deze kleine collectie juweeltjes is echter beter dan al die troep waarmee de bibliotheken en boekwinkels nu vol liggen. Allebei mijn ouders herbeleefden het verleden dagelijks, tot op de dag van hun dood, maar zij waren aan het einde van hun leven niet langer geïnteresseerd in de holocaust als publiek schouwspel. Een van mijn vaders oude vrienden, met wie hij samen in Auschwitz had

gezeten, was een ogenschijnlijk onomkoopbare linkse idealist, die op principiële gronden na de oorlog schadevergoeding van de Duitsers weigerde Uiteindelijk werd hij directeur van het Israëlische holocaustmuseum Yad Vashem.

Met veel tegenzin en oprechte teleurstelling gaf mijn vader uiteindelijk toe dat zelfs deze man zich door de holocaust-industrie had laten corrumperen en zijn overtuigingen voor macht en geldelijk gewin had verkwanseld. Toen de verhalen over de holocaust steeds absurdere vormen aannamen, citeerde mijn moeder graag (met opzettelijke ironie) de woorden van Henry Ford: ‘Geschiedenis is boerenbedrog.’ De verhalen van de ‘holocaust-overlevenden’ – zonder uitzondering concentratiekampbewoners, zonder uitzondering helden uit het verzet – vormden een bron van cynisch vermaak bij ons thuis.

Mijn ouders vroegen zich dikwijls af waarom ik zo verbolgen reageerde op de vervalsing en de uitbuiting van de volkerenmoord van de nazi’s. Het meest voor de hand liggende antwoord luidt: omdat het gebruikt is ter rechtvaardiging van het misdadige beleid van de staat Israël en van de Amerikaanse steun aan dit beleid. Maar er speelt ook: een persoonlijk motief mee. Ik wil wel degelijk een herinnering levend houden aan wat mijn familie is aangedaan. In de huidige campagne van de holocaust-industrie probeert men namens de ‘behoeftige slachtoffers van de holocaust’ geld los te peuteren van Europa, maar daarmee krijgt het moreel hoogstaande joodse martelaarschap het niveau van een casino in Monte Carlo.

De holocaust deed pas in 1967 zijn intrede in het Amerikaanse leven, na de overwinning van Israël op de Arabische buurstaten in de Zesdaagse Oorlog. Vanaf dat moment is er te veel geld van overheid en particulieren gestoken in het herdenken van de volkerenmoord van de nazi’s. Het resultaat is voor het merendeel waardeloos. Het is geen eerbetoon aan het joodse lijden, maar aan de joodse zelfverheerlijking. De holocaust is een onmisbaar ideologisch wapen gebleken. Met dit wapen in de hand heeft een van ‘s werelds grootste militaire machten, met een afschuwelijke reputatie op het gebied van de mensenrechten, zichzelf uitgeroepen tot ‘slachtofferstaat’ en heeft in navolging daarvan ook de meest succesvolle etnische groepering in de VS slachtofferstatus verworven. Deze misleidende slachtofferrol levert een aanzienlijke winst op met name in de vorm van ongevoeligheid voor kritiek, hoe terecht die ook is.

De term ‘holocaust-overlevende’ werd oorspronkelijk alleen gebruikt om de slachtoffers van de joodse getto’s, de concentratiekampen en de werkkampen vaak in die, volgorde mee aan te duiden. Het aantal holocaust-overlevenden bedroeg op het einde van de oorlog naar schatting honderdduizend. Van hen is nu waarschijnlijk nog hooguit een kwart in leven. Omdat het overleven van de kampen een kroon op het martelaarschap werd, afficheerden veel joden die de oorlog ergens anders hadden doorgebracht zich als kampoverlevenden.

Achter die valse voorstelling van zaken ging echter nog een ander, sterk materieel motief schuil. De naoorlogse Duitse regering gaf joden uit getto's of kampen schadevergoeding. Veel joden verzonnen een verleden om voor die vergoeding in aanmerking te komen. "Als iedereen die beweert dat hij een kampoverlevende is, dat ook daadwerkelijk is" , zei mijn moeder, "wie zijn er dan door Hitler gedood?"

Zelfs binnen de holocaust-industrie zijn er mensen, zoals, Deborah Lipstadt, die cynisch opmerken dat holocaust-overlevenden vaak beweren dat ze persoonlijk in Auschwitz door Josef Mengele zijn onderzocht. Omdat overlevenden inmiddels een soort wereldse heiligen zijn geworden, durft men daar niet tegenin te gaan. Belachelijke beweringen worden voor zoete koek aangenomen.

Elie Wiesel weet zich in zijn veelgeprezen memoires te herinneren dat hij, op 18 jarige leeftijd en net bevrijd uit Buchenwald, The Critique of Pure Reason - lach niet! – in het Jiddisch las. Afgezien van het feit dat Wiesel naar eigen zeggen toen geen enkele grammaticale kennis van het Jiddisch bezat, is The Critique of Pure Reason nooit in het Jiddisch vertaald. "De waarheid die ik laat zien, is de onverbloemde waarheid, verzucht Wiesel, "Ik kan niet anders."

De afgelopen jaren is de definitie van 'holocaust-overlevende' veranderd. De term heeft niet meer uitsluitend betrekking op degenen die zwaar onder de nazi's hebben geleden, maar ook op hen die zich aan de nazi-wreedheden hebben weten te onttrekken. Op een holocaust- website beweerde iemand dat hij weliswaar de oorlog in Tel Aviv had doorgebracht maar toch een holocaust-overlevende was, omdat zijn grootmoeder in Auschwitz was gestorven. Volgens ex- Auschwitz bewoner Israel Gutman, directeur van Yad Vashem en holocaust-docent aan Hebrew University, doet het er niet toe of het boek Fragments, Benjamin Wilkomirski's inmiddels in diskrediet geraakte 'autobiografische' verslag van diens kindertijd in het kamp, een vervalsing is of niet. "Wilkomirski heeft een verhaal geschreven vol diepe gevoelens, zoveel is zeker…Wilkomirski is geen oplichter. Hij is iemand die het verhaal heel intens, in het diepst van zijn ziel, beleeft." En dus doet het er niet toe of hij de oorlog in een concentratiekamp of in een Zwitsers chalet doorbracht: Wilkomirski is een holocaust-overlevende omdat "zijn pijn authentiek is."

Ambtenaren rond de Israëlische premier schatten het aantal nog in leven zijnde holocaust-overlevenden op bijna een miljoen. Het voornaamste motief achter deze inflatoire herziening laat zich wederom gemakkelijk raden. Het is moeilijk grootschalige nieuwe claims voor herstelbetalingen in te dienen, wanneer er slechts een handvol holocaustoverlevenden in leven In het begin van de jaren vijftig begon Duitsland onderhandelingen met joodse instellingen en werden schadevergoedingsakkoorden getekend. Duitsland heeft tot nu toe zo'n zestig miljard dollar uitbetaald. De Duitse regering kwam ook een financiële regeling overeen met de Conference on Jewish Material Claims Against Germany, een orgaan waarin een aantal grote joodse organisaties zich verenigd hadden, zoals het American Jewish Committee, het American Jewish Congress, B'nai B'rith en het Joint Distribution Committee. Deze overkoepelende instantie werd geacht de tien miljoen

dollar die twaalf jaar lang werd uitgekeerd (ongeveer een miljard dollar naar de huidige koers) te gebruiken voor de joodse slachtoffers die door de mazen van het vergoedingen net waren gevallen.

Mijn moeder was zo'n geval. Zij had het getto van Warschau, het concentratiekamp van Majdanek en de werkkampen van 'Tsjestochova en Skarszysko-Kamiena overleefd en kreeg slechts 3500 dollar schadevergoeding van de Duitse regering. Andere joodse slachtoffers (en veel nepslachtoffers) kregen echter hun verdere leven lang een pensioen van Duitsland, dat uiteindelijk in totaal in de honderdduizenden dollars liep.

In flagrante strijd met de eigen letter en geest, besteedde de Conference het geld niet aan de rehabilitatie van de joodse slachtoffers die een minimale schadevergoeding hadden ontvangen, maar aan de wederopbouw van joodse 'gemeenschappen'. Volgens de eigen statuten mocht dezè instantie inderdaad het gèld niet direct aan individuen ter beschikking stellen.

De Conference gaf echter een klassiek voorbeeld van 'hoe zorg ik goed voor mezelf' en bedacht uitzonderingen voor twee categorieën slachtoffers. Rabbi's en 'joodse leiders met een goede staat van dienst' kregen wel een individuele vergoeding. Toen de Conference hierop door gedupeerde joden werd aangesproken, zette rabbi Arthur Hertzberg beide partijen in een kwaad daglicht met zijn opmerking dat het hier niet ging om rechtvaardigheid maar om een strijd om geld. Als de Duitsers of de Zwitsers schadevergoeding weigeren te betalen, zijn de joodse organisaties in Amerika een en al verontwaardiging. Maar als de joodse overlevenden door de joodse elites worden beroofd, is er geen sprake van ethiek; dan gaat het gewoon om geld.

De afgelopen jaren is de holocaust-industrie een regelrechte afpersingsbranche geworden. Zogenaamd uit naam van alle – gestorven en nog levende – joden van over de hele wereld worden in Europa joodse bezittingen opgeëist die tijdens de holocaust verdwenen zijn. In deze operatie worden niet alleen de Europese landen aangepakt, maar ook de joden die wel volkomen rechtmatig hun bezit opeisen. Het eerste slachtoffer van de operatie was Zwitserland. Na een slepende campagne, waarin ook het Amerikaanse politieke establishment betrokken was, stemden de Zwitsers uiteindelijk in 1998 in met de uitbetaling van 1,25 miljard dollar. Volgens een persbericht van een Zwitserse bank was dat om mogelijke sancties en lange, kostbare gerechtelijke procedures te voorkomen.

Ondanks de bezorgdheid voor de 'behoeftige holocaust-overlevenden' wil het Joodse Wereld congres bijna de helft van het Zwitserse geld besteed zien aan joodse organisaties en 'holocaust-voorlichting' en volgens het Simon Wiesenthal-Centrum dienen 'waardige' joodse organisaties die geld ontvangen een deel van dat geld aan joodse educatieve centra te geven. Hervormingsgezinde en orthodoxe organisaties hengelen beide naar een groter deel van de buit en dus beweren ze dat de zes miljoen doden het geld het liefst aan hun specifieke organisatie zouden hebben willen geven.

Intussen dwong de holocaust-industrie Zwitserland tot een akkoord, omdat de tijd zogenaamd drong en er dagelijks ‘behoeftige’ holocaust-overlevenden stierven. Toen de Zwitsers echter de geldregeling hadden ondertekend, was de situatie ineens als bij toverslag niet dringend meer. Meer dan een jaar na het bereiken van het akkoord was er nog altijd geen verdelingsplan. Tegen de tijd dat het geld daadwerkelijk wordt verdeeld, zullen alle ‘behoeftige’ holocaust-overlevenden waarschijnlijk inderdaad allemaal dood zijn.

Afgelopen december was minder dan de helft van de 200 miljoen dollar uit het in februari 1997 opgerichte Special Fund for Needy Victims of the Holocaust aan slachtoffers uitbetaald. Na aftrek van 15 miljoen dollar aan advocatenhonoraria zal het Zwitserse geld in de kas van ‘waardige’ joodse organisaties terechtkomen. De onthutsende dimensies van Hitlers Endlösung zijn inmiddels bekend. En kent de ‘normale’ geschiedenis van de mensheid niet talloze episodes van onthutsende menselijke wreedheid? Een misdaad hoeft niet atypisch te zijn om voor genoegdoening in aanmerking te komen. Het is onze taak van de holocaust weer een rationeel onderwerp van onderzoek te maken. Pas dan kunnen we er echt van leren. Het abnormale van deze holocaust is niet gelegen in de gebeurtenis zelf, maar in de industrie van uitbuiting die eromheen is ontstaan.

De holocaust-industrie is altijd ‘bankroet’ geweest. Het enige dat we nog kunnen doen, is haar openlijk bankroet verklaren. De industrie van de aardbodem laten verdwijnen, kan allang niet meer. Het meest nobele wat we voor de omgekomenen kunnen doen, is de herinnering aan hen levend houden, leren van hun lijden en hen eindelijk in vrede laten rusten.

Norman Finkelstein (1953) promoveerde op de theorie van het zionisme: hij doceert politieke theorieën en internationale betrekkingen aan Hunter College en New York University.

Van zijn hand verscheen eerder a Nation on Frial The Goldhagen Thesis and Historical Truth, Image and Reality of the Israel-Palestine Conflict en The Rise and Fall of Palestine.

Dit artikel is gebaseerd op The Holocaust Industry-Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering, door Norman G. Finkelstein. Binnenkort in de Nederlandse boekhandel.

Voor een reactie van het Centraal Joods Overleg op het standpunt van Norman Finkelstein, zie Forumpagina in deze krant.

Wilt u reageren: www.volkskrant.nl/forum

——–oOo——-

Een reactie »

IFUD of Human Rights zegt:

4 augustus 2012 om 13:25

Prof. Norman G. Finkelstein met zijn boek “The Holocaust Industry” niet erg welkom vooral in Joodse kringen van de gevestigde orde.Dit laatste speciaal omdat ik onderscheid wens te maken met het gewone joodse volk “de gewone burger in de straat” en de Joodse elite.We mogen dus niet het Joodse volk over één kam scheren.Echter het lijkt wel of het verboden is om kritiek te uiten op het beleid van Israel en hoe Yad Vashem en de holocaust als politiek instrument wordt gebruikt om de elite in het zonnetje te plaatsen.Hoe europese subsidie wordt gebruikt etc.De eilte praat over vrede terwijl men steeds oorlogs-politiek aan het voeren is.Het gaat  om wapendeals,geld waarbij mensenrechten of holocaust in werkelijkheid geen rol spelen.

download gratis rapport door IFUD of Human Rights

http://www.archive.org/details/RAPPORT-OLAF_def